ŞEYTANIN KURDU

Gürkan TEKİN

İLİK Kitap

tilki
Kitap

roman
şeytanın kurdu
gürkan tekin
ISBN 978-975-2470-64-4
1.Basım, İstanbul, Mart 2018
Genel Seri:178 Roman:20

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Aysen Çoluk
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Depoprint/İstanbul

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

şeytanın kurdu

gürkan tekin

İri bir dolunayın tam altındaydı. Boz renklere boyalı yüzü, sarıya çalan toprakla bir gibiydi. Esen rüzgar üzerindeki yeşil çalı yığınıyla konuşuyordu. Rüzgar, yavaşça geçip giderken dokunuyor, okşuyor ve hatta fısıldıyordu. Başka bir ses duymak imkansızdı. Geriye kalan her şey en az uzandığı toprak kadar ölüydü.

Şeytani bir kızıl, mavi gözlerinin etrafını çoktan sarmalamıştı. Uçuşan kum taneleri ıslak gözbebeklerine yapışıp kalıyordu. Saatleri geride bıraktıkça gözlerini kaşıma isteği de azalmıştı.

Sıkılıyordu. Çocukluğundan bu yana, ne zaman sıkılmaya başlasa iç dünyasına kaçardı ve kendine özgü küçük oyunlarını yaratırdı. Yaşı ilerledikçe bu oyunlar da onunla beraber büyümüş, çocukluğunda kalmak yerine peşine takılıp zihninin vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Algısını tamamen kontrol etmeyi öğrendiği andan itibaren bulduğu her fırsatta zihninin derinliklerine kaçar olmuştu ve bu kaçışlar sırasında tıpkı şu anda olduğu gibi iki dünyayı aynı anda idare edebiliyordu.

Önce düşüncelerin kafasında aylak aylak dolaşmasına izin verdi. Tıpkı tenini okşayan rüzgar gibi hafifçe zihninde süzülüyordu. Ansızın küçük bir duvar çıktı karşısına ve tüm düşünce sel gibi üzerine akmaya başlarken duvar da düşüncenin şiddetiyle büyüyüp gelişti.

Kolları arasındaki Sovyet'in gözlerinden bakmaya devam etti.

Duvar hızla, karmaşık ve de fazlasıyla tanıdık bir binaya dönüşüyordu. Yine de nereye ait olduğunu çıkaramadığı bu bina belki rüyalarından, belki de eski bir hatıradan kalmaydı, bilemiyordu. Bu konuyu daha önce de düşünmüş ama bir cevap bulamamıştı. Eğer rüyaları, zihninin unuttuğu arta kalmış parçaları gün yüzüne çıkarıp kullanabiliyorsa, zihni de unuttuğu rüyaların yansımalarını kullanıyor olabilirdi.

Sovyet'in gözlerinden bakmaya devam etti. Şimdi iki farklı dünyaya tek bir gözden bakıyordu. Sovyet, onu burada da yalnız bırakmamıştı ve yine her zaman olduğu gibi, ona aynı çirkin suratlı adamı gösteriyordu.

Adamın hafif esmer yüzü kanlar içindeydi. Saçı sakalı birbirine karışmıştı ve her zaman bir gözü diğerinden daha büyük oluyordu. Bir düşman söz konusu olduğunda zihni ilk onu hayal ederdi. Hatırlayamasa da bu adam, öldürdüğü ilk insandı ve onu burada, zihninin orta yerinde yüzlerce kez daha öldürmüş olmalıydı. Birazdan tekrar öldürecek olması onu hiç rahatsız etmedi. Parmağı tetiğin boşluğunu almaya devam ederken bir nefes sonrasında çirkin adam için her şey sona ermiş olacaktı.

Tam o sırada yarattığı dünya hızla çöküp koca bir toz bulutuna döndü. Nihayet beklediği işareti almıştı. Hayal dünyasından sıyrılıp Sovyet'in gözlerine daha derinden bakmaya başladığı anda, zaman akıp gitmek yerine damlamaya başlamıştı. Metalik bir tıkırtı kulaklarında çınladı. Dakikalar boyunca uzadıktan sonra çınlama usul usul kayboldu. Zaman kavramı eriyip yok oluyordu. Bu onun kimseye anlatmak istemediği, daha doğrusu anlatmaktan bile korktuğu muazzam yeteneğiydi.

Her şeyin iliklerine kadar kendi kontrolünde olduğunu hissedebiliyordu. Avının çaresizce onu beklemekten başka bir şansı yoktu. Sovyet'in gözleri bir kat daha büyüdü ve şimdi her şey gün gibi parlarken dünyayı onun gözleriyle görmek harika hissettiriyordu.

İşte tam o anda, Sovyet'in kurumuş dudaklarından geceyi yaran

tiz bir çığlık kaçıvermişti. Böylece o da bir süredir tuttuğu nefesi bıraktı. Sanki birden yaşlanmış gibi görünüyordu.Zaman tekrar akıp giderken ölümün sıcak kokusunu burnunda hayal etti. Gözlerini Sovyet'ten çekip alırken boğazını deldiği adamdan, açık bırakılmış bir musluk gibi kan fışkırıyordu.

Uzun süre boyunca yatar vaziyette siper aldığından ayağa kalkarken dizleri ufak bir sancıyla titredi. Kamuflajı yeri süpüren bir pelerin gibi omuzlarından aşağı sarkıyordu ve hiçbir şey olmamış gibi rüzgarla oynaşmaya devam edip hışırdıyordu. Sovyet'in toz tutmuş ahşabına sıcak nefesiyle üfledi ve bu sanki bir sevgilinin boynunda soluklanırcasına narin bir nefesti. Ardından elini Sovyet'in ahşap boynunda gezdirip onu tozlardan arındırırken eski parlak görünümünü geri kazandırdı. Böylesi çok daha güzel görünüyordu.

Kızgın namlusundaki hafif duman yeni yeni kaybolan Sovyet'in gerçek adı Dragunov'du. Bir Rus mühendisi olan Yevgeny Fyodorovich Dragunov tarafından tasarlanmıştı. Suikast silahları arasında hatırı sayılır bir nam salmış olan bu tüfek, zarif bir hanımefendi gibi ışıldayan sevgilisiydi.Her şeyi daha berrak ve olabildiğince yavaş gösteren gözüydü. O bir kurtsa, Sovyet de onun dişleri olmalıydı.

Sovyet'i sırtında taşımak için başından aşağıya doğru nazikçe bıraktı. Kemer askıları uzun boylu ve tutkulu bir kadın gibi omuzlarından boynuna kadar uzanıp ona sarılıyordu.

Sovyet konuşmadan hemen önce villanın etrafı, dahil olduğu özel kuvvetler timi tarafından sarılmıştı. Telsizlerin son kez cazırdayışla operasyon başladı. Böylece uzun süredir beklediği emri almıştı. Geriye kalan tek şey sevgilisinin dudaklarına dokunup onu konuşması için yüreklendirmekti. Tetiği çekti...

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Aslında daha ciddi bir savunma hattıyla karşılaşmayı beklemiyor değillerdi. Uzun süredir bu denli küçük bir operasyon yürütmediklerinden olsa gerek, her şey fazlaca basit gelmişti. Yine de işin sonunda kimse şikayet etmedi.

Kurt elbette, uzandığı mevziden kalkmadan hemen önce etrafa şöyle bir göz gezdirmeyi de ihmal etmemişti. Kendine dişleyecek yeni bir av arasa da sonuç nafileydi. Bulduğu tek şey düşmanlarının parçalara ayrılmış bedenleri olmuştu.

Dağılmış bir beyin özgürlüğünü ilan ederek peşi sıra gelen koyu kan pıhtılarıyla birlikte merdivenden aşağı doğru süzülüyordu. Oturduğu yerde uyuklayan adamın, adem elmasından iman tahtasına kadar açık, temiz bir yarası vardı. Ak saçları dökülmeye başlamış yaşlıca bir adamsa alnında kendisinden bile yakışıklı üç kurşun deliği taşıyordu ve daha birçok beden birbirinden farklı şekillerde ölümü kucaklamıştı.

Tüm bu cesetleri ardında bırakan Yüzbaşı Ömer Güçlü komutasındaki tim, Sovyet konuşmaya başlamadan hemen önce ana hedefin kapısında konuşlanmıştı. Hedef Kurt'a ait olduğundan, timin çok da acele ettiği söylenemezdi. Yüzbaşı içeride canlı birilerinin kalmış olmasına ihtimal dahi vermiyordu. Asıl dikkat ettiği şey, onları kapıda karşılayacak bir sürprizin olup olmamasıydı.

Kapıya patlayıcı yerleştirilmiş olmasından şüphelenen yüzbaşı emin olmak için Astsubay Fuat Koz'u bekledi. Fuat patlayıcılar konusunda uzmanlaşmış bir askerdi. Kasaturasını sapladığı omurilikten ayırır ayırmaz yanlarında olacaktı.

Çok geçmeden yanlarına gelen Astsubay Koz'un "Temiz" onayıyla beraber kapıyı kırıp içeriye daldılar.Leşin boğazından akan kan, kucağındaki mühimmat kutusunda yenice pıhtılaşmaya başlamıştı. Artık damlatan bir musluk halini alsa da kan akışı devam ediyordu. Uzman Çavuş Sezer Arat ölü adamı, omzuna bastırdığı ayağının tabanıyla iterek değerli kargodan uzaklaştırdı. Değerli kargo, bu operasyonun var oluş sebebi ve en önemli, hatta tek önemli unsuruydu.

Bu sırada Yüzbaşı Güçlü, Kurt'a son kez çevre emniyetini sorduktan sonra Sikorskylere bölgenin güvenli olduğunu bildiriyordu. Ardından askerlerine dönüp"Dikkatli taşıyın çocuklar.

Helikopterde görüşürüz" dedikten sonra odayı terk etti.

Yüzbaşı, Değerli Kargo adını verdikleri silahın bir uyuşturucu baronu için fazlasıyla büyük bir lokma olduğunu görebiliyordu. Bu lokmanın adamın boğazında kalması elbette kaçınılmazdı. Asıl soruysa böylesine bir silahı nasıl temin ettikleriydi.

Cepçi adıyla tanınan hedefin son dönemde terör örgütleriyle temasını arttırdığı yönündeki istihbarata daha önce de ulaşılmıştı. Yüzbaşı her ne kadar yeni öğrenmiş olsa da devletin avuçları arasındaki basit bir isimdi.Tüm bağlantıları deşifre edildikten sonra polis teşkilatı tarafından ipinin çekilmesi beklenen, sahnedeki rolü ustaca oynatılan basit bir kuklaydı. Bu denli küçük bir adamın kimyasal başlık elde ettiğine inanmak istemiyordu.

O gün de diğer tüm günler gibi sıradan başlamıştı. Fakslar, telefonlar, mailler ardı arkası kesilmeden gelmeye devam ediyordu. Sivil halktan gelen ihbarlar tam anlamıyla zırvaydı. İnsan hırsızlık ihbarını neden Milli İstihbarat Teşkilatı'na yapardı ki?

Her zaman olduğu gibi öncelikli inceleme, saha ajanlarının gönderdiği raporlar üzerinden devam ediyordu. Bunlar sıradan rutin işlerdi. Her koordinatör ayrı bir bölgenin istihbarat ağını düzenlemekle görevliydi. Gelen rapor, ajanların mevcut durumlarında bir değişiklik bildiriyorsa üst amirliğe iletiliyor, ajan ve müsteşar arasındaki bağlantı kuruluyordu.

Öğlenden sonra saat üçte Güneydoğu 3. Bölge Kontrolörlüğü'ne düşen rapor günün tüm sıradanlığını yıkmıştı. Koordinatör bir hata olduğunu düşünse de saha ajanından gelen raporu göz ardı edemezdi.Derhal raporun bir çıktısını alarak işe koyuldu.

Kısa süre içinde rapor, bilgisayar ekranından elle tutulur dosyalara aktarılmıştı. Müsteşar Osman Şeker eski usul istihbarat dosyalarından asla vazgeçmiyordu. Bilgisayar ekranlarındaki küçük yazılar ona göre değildi. Metni aşağıya doğru kaydırarak ilerletmeyi de hiç sevememişti. Onun için sayfaları çevirmek gibisi yoktu. "Aslında eskiden raporlar, el yazılarıyla saman kağıtlarına yazılırdı" derdi personeline. Bu tarz hazırlanmış raporlar almayı, onları odasında volta atarken okumayı özlemişti. En çok da saman kağıdının çocukluğunu anımsatan kokusunu özlüyordu.

Koordinatör, müsteşarın gir emriyle beraber odasına adımını attı. Keskin surat hatlarından yılgınlık akan müsteşar onu hep korkutuyordu. Elindeki dosyayı müsteşarın masasına bırakırken, "Önemli olduğunu düşündüğüm için direkt size getirdim

efendim" dedi. Osman Bey de personelini başıyla onayladıktan sonra,"Çıkabilirsin" diye emretti. Evet, bu bir öneriden çok emirdi.

Müsteşar raporu eline aldıktan sonra ayağa kalktı ve bir alışkanlık haline getirdiği volta atışlarına başlamıştı. Elindeki siyah karton dosyanın üzerinde iri bir MİT arması vardı. Hemen sağ üst köşede altın işlemelerle çerçevelendirilmiş bir Türk bayrağı duruyordu. Dosya başlı başına bile bir ağırlığa sahipti. Okumaya başladı.

Raporun ortalarına doğru geldiğinde olduğu yere sabitlendi. Bilgiyi sızdıran ajanı yakinen tanıyordu. Kendi öğrencilerinden biriydi ve sağlam bir ajandı. Böyle ciddi bir meselede fevri hareket edip yanlış bilgi göndermeyecek kadar tecrübe sahibiydi. Yine de raporun gerçekliğine bir türlü ikna olamıyordu. Uzun yılların verdiği tecrübeler ona bu işte bir hata olduğunu söylemeye devam etti. Burnuna gelen kokular baştan aşağı olanaksızlık kokuyordu. Her şeye rağmen raporu sümen altı etmesi imkansızdı. Çoktan kayıt altına alınmış ve resmi bir tutanak haline gelmişti.

Yaşlı kurt eğer bu çok düşük ihtimal zerreciğini yok sayamıyorsa, onu bir faydaya dönüştürmeliydi. Bu işin elindeki deneyimsiz personeller için iyi bir fırsat olduğuna o zaman karar verdi. Sahadaki mevcut ajanının daha detaylı bir çalışma yapması mümkün değildi. Dağ kadrosuna sıradan bir terörist olarak sızmış olan ajanın bu meseleye burnunu sokması, deşifre edilme olasılığının kritik noktalara ulaşması demekti. Gerçeği öğrenmek istiyorlarsa dışarıdan bir çift gözün, hatta birkaç çiftinin aynı anda, bu işi araştırması gerekecekti.

Böylece teşkilattaki en deneyimsiz ajanlardan toplama bir çömezler takımı kurulmuştu. Yine de çömezler ilk birkaç gün teşkilat tarihinin en önemli işine atanmışçasına mutlu görünmüştü. Her biri bu görevin bir angarya olduğunu göremeyecek kadar toydu. Biraz olsun eğlenmek isteyen tecrübeli personeller, görevi tebrik etmek için çömezlerin yanına uğrayıp bunun ne denli zor bir görev olacağını ve onlara ne kadar çok güvendiklerini söylüyor, mümkün

olan en ince dili kullanarak onlarla alay ediyorlardı.

Çömezler takımı henüz üçüncü yılını yeni dolduran Ajan Alper Ata'nın liderliğine verildi. Toplamda üç kişiydiler. Henüz birer yıllık olan Erdem ve Elif de bu görevin bir parçasıydı. Onca personelin güven sözcüğünden sonra, daha şimdiden başarısız olmaktan korkmaya başlamışlardı. Daha önce Güneydoğu'da bile bulunmamış olmaları olaya ayrı bir heyecan katıyordu. Şimdiyse Nusaybin'de Girmeli Sınır Kapısı'na sadece on kilometre uzaktaydılar.

Ellerindeki bilgilendirme raporu, Cepçi kod adındaki uyuşturucu baronunun çevredeki tüm eroin sağlayıcılarını imha edip, bölgedeki tek satıcı haline gelerek tüm piyasayı ele geçirmesi ile başlıyordu. Raporun en önemli kısmıysa son zamanlarda PKK terör örtüne sadece uyuşturucu temin etmekle kalmayıp aynı zamanda silah sevkiyatına da girişmiş olduğunu belirten yerlerdi ki, burada olmalarının tek sebebi bahsi geçen kimyasal silahın toplu katliam yaratabilecek düzeyde tehlikeli olmasıydı.

Ellerindeki dosyada, sahadaki ajanlarının gönderdiği bilgiye göre Cepçi'nin, PKK Mardin Bölge Sorumlusu'na kimyasal silah temin etmeyi teklif ettiği yazılıydı.

Terörist başı bu konuyu özel olarak görüşmek isteyince, ayakaltında durup konuşulanlara kulak kabartan ajanın bilgi ağı kesilmişti. Bir şeyleri sorması kimliğinin açığa çıkmasına yol açabilirdi. Şimdilik tek yapabileceği şahit olduğu konuşmayı merkeze raporlamaktı.

Sonuç olarak Alper'in komutasındaki ekip bu bilgiler ışığındaki ilk saha görevlerine dört elle sarıldı. Önce Cepçi'nin konağına yakın bir adrese yerleştiler. Tüm dikkatleri üzerlerinde toplamadan önce bir otel odasına yerleşmek bile yeterince zor olmuştu. Otelin resepsiyonisti dahil olmak üzere civardaki herkes fazlasıyla meraklıydı. Yine de kendilerine soru soran insanları Mardin'in doğal güzelliklerini keşfetmeye çalışan yerli turistler olduklarına inandırmayı başardılar. Ya da en azından onlar inandırdıklarını

düşünüyordu.

Nusaybin'de kaldıkları süre boyunca her gün, otelin çevresinde aylak aylak gezinirken görülmeye dikkat ettiler. Turist rolünü ne kadar inandırıcı oynarlarsa başları da o kadar az belaya girecekti. Kendilerini piyasaya, mahalle esnaflarıyla arkadaşlık kuran, gördükleri her şeyin fotoğrafını çeken ve çocuklara büyük ilgi gösteren insanlar olarak sürdüler. Tüm bu şirinlik çabaları devam ederken içlerinden biri otelde kalıp bilgi toplamaya devam ediyordu.

Cepçi'nin villasına giren çıkan herkes fotoğraflanıp kayıt altına alınıyordu. Yapılan bütün telefon konuşmaları tek tek dinlendi. Villanın güvenliğini sağlayan korumaların telsiz frekanslarına kadar sızılmıştı. Genç ajanlar, Cepçi'nin birlikte olduğu kadınların listesini dahi çıkarabilecek kadar yakın takipteydiler. Neyse ki bu kadarına gerek duymamışlardı.

Görev sürelerinin on dokuzuncu günündeyken bir konuşma Elif'in takibine takıldı. Saat sabaha karşı dört sularıydı. Nöbeti Erdem'e devretmek üzereyken dinlemeye takılan arama tüm uykusunu kaçırmıştı.

Telefondaki ses istenilen siparişin hazır olduğunu bildiriyordu. Suriye'den çıkarmanın dahi çok zor olacağını, bu kaçakçılığın Cepçi'ye her zamankinden katbekat daha pahalıya patlayacağını, kesenin ağzını açıp açmayacağını soruyordu. Cepçi bu fiyat artışına biraz bozulsa da ertesi gün pazarlığı bitirmek için yanına uğramasını istemişti.

On dokuz günlük çalışma nihayet meyvesini vermişti. Elif heyecanla takım arkadaşlarını kaldırıp kayıt altına aldığı konuşmayı onlara da dinletti. Sonunda operasyona nokta koyma vakti gelmiş olabilirdi. Ama nasıl bir son koyacaklarından tam emin olamıyordu. Niye onlarla birlikte deneyimli bir ajan gönderilmemişti ki? Normalde işler böyle yürürdü.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Elif. O sırada ses kaydı

kendini üçüncü kez tekrarlıyordu.

"Sadece IŞİD'den kaçırmak bile başlı başına bir tehlike. Ayrıca bununla da sınırlı değil sınırda YPG birl… "

" YPG bizden!" diyerek araya girdi Cepçi. " Bana bahane üretiyorsun."

"Peki ya Özgür Suriye Ordusu! Onlar da sizden mi? Ve daha benim bile ismini ezberlemediğim onlarcası... Burada her üç güne bir terör örgütü kurulduğunun farkında mısın sen?"

Bir yandan kayıt dönmeye devam ederken"Yarınki görüşme gerçekleşirse bunu dinlememiz ne kadar mümkün?" diye sordu Alper. Aslında cevabı kendisi de biliyordu. Yine de doğru cevabı karşı tarafa verdirtmek, onu kendi düşüncelerine ikna ettirmenin en kolay yolu olacaktı.

" İmkansız."

Erdem çok konuşan bir tip değildi. Fakat Alper bundan hiç rahatsızlık duymadı. Özellikle de bütün dinleme sistemini kendi başına ve sessizce kurduğunda rahatsız olmamıştı. Erdem'i başıyla onaylayıp bakışlarını Elif'e yöneltti.

"Bu görüşme her şeyin sonu olabilir. Asla öğrenemeyeceğimiz bir tarihte, bilmediğimiz bir yerde anlaşabilirler. Aylarca telefon dinlemeye devam ederiz ve alışveriş çoktan bitmiş olur. Yani Pof!"

İki eliyle havada kocaman hayali bir patlama yarattı. Ardından her ikisinin de gözlerine tek tek bakıp devam etti.

"Şimdi bir şey yapmalıyız. Yarın! Tam on dokuz gündür burada turistçilik oynuyoruz. Daha ne kadar bu şekilde barınabiliriz bilmiyorum. Daha şimdiden lanet yerdeki her bir taşın fotoğrafını çektim. Tanrı aşkına bu büyük bir şans çocuklar."

Ses kaydı vızıldamaya devam etti.

"Ne diye ağlanıp duruyorsun?"

"Bu riski aldığıma değecek bir para kazanmak istiyorum hepsi bu."

"Beni soymaya çalıştığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ne yaptığımın farkındayım."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır,hayır Cepçi! " Alaycı bir gülüşle "Beni sadece IŞİD korkutuyor" dedi.

"Yarın öğlen yemeğinde burada ol. Artık detayları netleştirmemiz gerek. Daha fazla beklemek istemiyorum."

" Suriye'de halletmem gereken önemli işler var. Birkaç gün önce sınırı geçtim. Adamlarım ziyaretine gelecek. Bu cömert teklifini kaçırmak gibi bir niyetimiz yok. Güven sorunun olmasın. Başlarında Ahmet adında bir genç olacak. Onun sözü, benim sözümdür. Görüşmek üzere Cepçi…"

Elif cihazın üzerindeki kırmızı tuşa basarak kaydı durdurdu. Ardından biraz geriye sarıp içine göçük haldeki tuşa tekrar bastı.

"…arkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ne yaptığımın farkındayım."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır,hayır Cepçi! Beni sadece IŞİD korkutuyor."

Tekrar kırmızı tuşa basarak kaydı durdurdu. Bant tekrarı boyunca Alper'in gözlerine bakmıştı. Gördüğü manzara hoşuna gitmiyordu.

"Üçümüzün bu adamı alabileceğine inanıyor musun?" Birkaç saniye duraksadı ve "Gerçekten" diye vurguladı.

Alper, Erdem'e baksa da aradığı desteği bulamayacaktı. Sıkışmıştı. Bu işin altından kalkmayı çok istiyordu ama işleri berbat etme lüksleri de yoktu. Başını oturduğu koltuğa dayayıp gözlerini tavana dikti. İçeride loş bir ışık vardı. Masada bir dilimden daha azı kalmış olan pizza kutusu duruyordu. Ağır bir koku günlerdir sindiği odanın içerisinde bağımsızlığını ilan etmek üzereydi. Oda temizliğini kabul etmemelerinin ne kadar dikkat çekici bir durum olabileceğini düşündü.

Bir yandan da Elif, konuşmaya devam ediyordu. Erdem'i daha çok sevdiğine o an karar vermişti. En sinir bozucu olan da kadının haklı oluşuydu. Dinlemiyor gibi davransa da sadece söylenenleri kafasında tartıyor ve bu sırada ilgisiz görünmeye çalışıyordu, hepsi bu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Artık ses kaydı da dönüp durmuyordu.

"Peki, dediğin gibi olsun! Erdem bir rapor hazırlayıp merkeze gönder. TSK'den talepte bulunulması gerektiğini, aksi takdirde her şey için geç kalınacağını iyice anlat. Mümkün olan en erken saatte bizimle irtibata geçsinler. Ne yapıp ne yapmayacağımızı onlar söyler. Şimdi izin verirseniz şu boktan kanepede son kez uyumak istiyorum."

Küçük otel odasında bir çift kişilik yatak, bir kanepe, masa ve mini buzdolabı vardı. Yatağın üzerine birçok elektronik ıvır zıvır saçılıydı. Masanın üzerindeyse birkaç dirseklik yer dışında boş alan yoktu. Bilgisayarlar ve kayıt cihazları küçük odada fazlasıyla yer kaplıyordu. Sandalyeler plastikti. Tüplü televizyonu yere indirip frekans düzenleyiciyi onun yerine çıkartmışlardı. Tavana asılı iri pervane sürekli olarak dönüyordu. Kanepenin bir bölümü çok öncelerden çöküp, çukur haline gelmişti. Havasız kalan oda kendine has değişik bir koku üretiyordu. Alper gözlerini kapatalı iki saati geçse de uyuyamamıştı.

Faks makinesinden aniden gelen sinir bozucu ses hepsini heyecanlandırdı. Teşkilattan cevap gelmişti ve sonuç olarak Elif'in dediği olacaktı. Bunun verdiği gururla görev emrini okudu.

Türk Silahlı Kuvvetleri'ne acil yardım çağrısında bulunacaklardı. MİT Genel Merkezi TSK ile ilk teması çoktan kurmuş, pürüzleri ortadan kaldırmıştı. Sadece gidip kendilerini tanıtmak ve kibar görünmeye çalışmak zorundaydılar. Müsteşar Osman Bey onlara bir iş bırakmazken bu kadarını yapabileceklerinden şüphe duymamış olmalıydı.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber kendilerini Kızıltepe Jandarma Özel Harekat taburunda buldular. İl Jandarma Komutanlığı'na az da olsa bilgi vererek kaçakçının yakalanıp kendilerine teslim edilmesini istediler. İç hizmet kanuna göre böyle bir talepte bulunmaya hakları vardı. Kimyasal ihtimalinden elbette bahsetmemişlerdi. İl Jandarma Komutanı, merkezi operasyon üssünden onay aldıktan sonra kendilerine olumlu yönde dönüş yapmıştı.

Kimin kimden izin aldığı onların umurunda değildi. Ya da bu işi nasıl halledecekleri… Tek düşündükleri görüşmede adı geçen Ahmet isimli kaçakçıyı alıp merkeze dönmekti. JÖH timleri operasyon için taburdan ayrılırken onların da saatler sürecek gergin bekleyişleri başlamak üzereydi.

Uzun süredir üzerlerinde olan gerginlik, gidişini hissettirmeden yavaşça gözden kaybolmuştu. Kendilerini son iki haftadır hiç etmedikleri kadar koyu bir sohbetin ortasında buldular. Erdem MİT bünyesinde olduğunu bir tek babaannesinin bildiğini, ona da kimsenin inanmadığını anlatıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadılar. Ta ki saatler önce ayrılan özel harekat timlerinin tabur kapısından girdiğini görene kadar.

"Şaka gibi" dedi Alper. "Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

Aynı şoku yaşayan küçük MİT ekibi sessizce paketi kendi araçlarına aldı. Alper, komutanın elini sıktı ve "Bundan sonrasını biz hallederiz, yardımınız için sağ olun komutanım" dedi. Asker beton gibi sertti. İçinden bir ses "Hallet bir zahmet" demiş olmalıydı. Kayıtsızca kafa sallayıp onları karakoldan uğurladı. Bundan sonra her şey kaçakçıyı konuşturmaya bakıyordu.

Vakit kaybetmeden Ankara'ya doğru yola çıktılar. Oteldeki eşyalarını Mardin merkeze gelmeden önce toplamışlardı. Operasyon başarısızlıkla sonuçlansa bile bir daha geri dönmeleri mümkün değildi. Ortalığın karışması durumunda muhtemel hedef haline gelecekleri kesindi.

Ertesi gün Ankara'ya vardıklarında müsteşar ile gerçekleşen toplantı çetindi. Uykusuz ve yorgun geçen onlarca günün ardından işin peşini bırakmaya niyetleri yoktu. Kaçakçının muhbirlik yapmayı kabul etmesi ellerindeki tek delildi. Müsteşar hâlâ, kaçakçının bile kafayı üşüttüğünü, tüm bunların deli saçması olduğunu söylüyordu.

Muhbiri konuşturmak zor olmadı. Canı fazlasıyla kıymetli bir arkadaştı. MİT, muhbiri elinde tuttuğu süre boyunca adamın patronu ile irtibatının kesilmemesine büyük özen göstermişti. TSK tarafından alınırken yaşadığı korkunun sebebi her neyse istihbarat teşkilatının işini çok kolaylaştırıyordu.

Muhbir itirafında,Amerikan askerlerinden aldıkları başlığı Cepçi'ye teslim edeceğini, sonrasında işinin biteceğini iddia ediyordu. Yalan söylemediği her halinden belliydi. Yine de Osman Bey dönen bu dolaba anlam veremiyordu. Amerikan hükümeti bu kadar açıktan, böyle riskli bir işe kalkışır mıydı?

Teröristlere silah sattıklarını zaten biliyordu. Bugüne kadar *Glock* marka silahı bile askeri kimliklerini saklayarak satarken neden kimyasal başlığı askeri kimlikleriyle pazarlasınlar ki? En iyi ihtimalle bu kaçakçıyı dolandırmış olmalılardı.

Sonunda olayın TSK'ye aksedilmesine karar verdi. Böylece hem üzerindeki topu atacak, hem de angarya gördüğü bu işten risk almadan sıyrılacaktı. Bazı işler sadece masa başında çözülürdü. Ve en güzel çözümler masa başında gelenlerdi.

TSK Genelkurmay Başkanlığı, kendilerine kimyasal ihtimalinden bahsedildiğinde derhal brifing vermek üzere yetkili ekibi merkez komutanlığına davet etti. MİT görevlileri yaklaşık bir saat sonra

TSK Merkez Komutanlığı'ndaki büyük loş bir salonda beklemeye alınmıştı. Kendi toplantı salonlarını görkemli zanneden Alper buradaki atmosferin büyüsüne hayran kalmıştı.

Çok geçmeden Özel Kuvvetler Komutanı Albay Koray Ateş hızlı adımlarla toplantı salonuna giriş yaptı. Kalabalık subay grubu ve MİT ajanları ayağa kalkıp selam durdular. "Rahat!" diye emretti Albay. Ardından eliyle koltukları işaret ederek oturmalarını istedi. Albay Ateş elinde olmayan bir refleksle Milli İstihbarat ajanlarının kıyafetini süzüyordu. Misafirlerinin giyim tarzını fazla lakayt bulsa da toplantının konusu bu durumu görmezden gelmesi gerektiğini ona hatırlatıyordu.

Kimyasal tehdidin haberini aldığı andan beri huzursuzca kıpırdanmıştı. Bir an önce konuya girmek istedi.

"İzninizle tanışma faslını hızlı geçelim ve elinizdeki bilgileri gösterin"dedi Albay.

Sunum yaklaşık on beş dakika kadar sürmüştü. Alper zaman zaman çatallaşan sesine rağmen iyi iş çıkardı. Konuşması akıcıydı ve konudan hiç sapmadan yerli yerinde konuşmuştu. Osman Bey, Alper'in yanına birkaç tecrübeli ajan göndermeyi ihmal etmese de onlara hiç iş düşmemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Albay "Mümkün değil" diye mırıldandı.

"Bir kaçakçının kimyasal başlık elde ettiğini söylüyorsunuz?"

"Doğru Albayım."

"Muhbirinizin çapı bu işe hiç de uygun olmadığı halde…"

Aslında Albay'ın ona sorduğu falan yoktu. Yine de cevap vermek zorunda olduğunu bilen Alper başıyla onayladı. Sessizlik bir süre daha devam edince kendini tutamayıp sükûneti bozdu.

"Ya doğruysa? Hepiniz bunun deli saçması olduğunu söylüyorsunuz. Her konuşmayı dinledik. Kaçakçının sağ kolunu yakaladık ve konuşturduk. Birçok farklı bilgi istedik. Hepsini teyit ettik ve hepsi doğru çıktı. Adam hala avucumuzda, yalan söylediği takdirde başına gelecekleri gayet iyi biliyor. Neden bizi kandırmaya kalkışsın ki? Ya gerçekt…"

Alper'in soluksuz devam eden konuşmasını Albay Ateş'in kalkan eli böldü.

"Sen kimsin evlat?" dedi en babacan ses tonuyla.

"Ben soruşturmanın başındaydım Albayım" derken sesi titremişti.

"Kimsin, demiştim. Senin bir adın yok mu?"

"Alper Komutanım. Alper Ata."

"Böyle bir ihtimalin yok sayılamayacağını ben de en az senin kadar iyi bilirim elbet. Yine de umalım ki yanılmış olasın Alper. En kısa zamanda bunu öğrenmiş oluruz."

Albay Ateş odasına doğru yol alırken kafasındaki ekibi çoktan toplamıştı. Bahsi edilen bölgeyi yakından tanıyan Yüzbaşı Güçlü aklına gelen ilk ve yegâne isimdi. Odasına girer girmez telefona sarılarak üstlerini durumdan tekrar haberdar etti. Operasyon için tam yetkiyi de aldıktan sonra Yüzbaşı'yı makamına çağırdı.

Çok geçmeden Yüzbaşı Güçlü'nün esas duruşuyla irkildi. Kapısı açıktı ve düşüncelere dalıp gitmiş olmalıydı.

"Resmiyete gerek yok Ömer, gel otur hele!" "Emredersiniz Komutanım!" "Gerek yok dedim Ömer!"

Albay gözlerini yuvarladı. Yüzbaşı otururken hala bir yay kadar gergindi. Bu adamdaki disiplinini takdir ediyordu fakat ara sıra eski dostunu görmeye de ihtiyacı vardı. Albay lafı dolandırmadan direkt konuya girdi. Aynı şeyleri bu kez Yüzbaşı için tekrarladı. Şu kimyasal

kelimesi amma da sinir bozucu hale gelmişti.

Yüzbaşı Güçlü'nün emri almasıyla ekibi toplaması bir oldu. Böylece Ayı Kapanı operasyonu için düğmeye basılmıştı.

Astsubay Oğuz Kurt tahliye noktasına ulaşmış, silahını temizliyordu. Ufukta bir sinek kadar görünen Sikorsky'nin sesi giderek artmaya devam etti. Helikopter yaklaştıkça Sovyet'i saran elleri daha da hızlandı. İşi bittiğinde tüfeği özenle çantasına geri yerleştirmişti. Birkaç dakika daha bekledikten sonra helikopter tahliye noktasına gelerek düşük irtifada kendini sabitledi. Kabinden sallandırılan ip merdiven yere değmesine otuz santim kala bitmişti. Oğuz tırmanmaya başladığında pilot da ağır bir manevrayla yükselişe geçmişti.

Merdivenin sonuna yaklaştığında Yüzbaşı'nın eli onu sırtından yakalamıştı.

"Güzel atıştı Oğuz, aferin!" dedi.

Sesini duyurmak için bağırıyordu. Metal kabinde yankılanan pervane sesi, diğer tüm sesleri bastırmaya devam ediyordu. Oğuz başını hafifçe eğerek yüzüne oturttuğu tebessüm ile teşekkür etti.

Dar kabinde iyice sıkışmışlardı. Mecburiyetten, öylece birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı. Kapı ağzındaki Yüzbaşı'nın dışında hiçbirinin manzarası yoktu. Uzman Çavuş Sezer Arat'ın tebessümü, Oğuz'un aralarına katıldığı andan itibaren aralıksız devam ediyordu. Ardından, gülümsemesi giderek büyüyen bir kahkahaya dönüştü. Gülüşü bulaşıcı bir hastalık gibi timin diğer üyelerine sıçramaya başladı. Her birinin gergin yüzü karşı koyamayacakları bir şekilde yumuşuyordu. Ardından hep beraber, bitmeyen dakikalarca güldüler. Hatta Asteğmen Fuat bir eliyle karnını tutup metal zemini botuyla dövecek kadar kendini kaybetmişti. Bu sırada Uzman Çavuş Yusuf Yücedağ yarım aralanan gözleriyle "Neye gülüyorsunuz?" diye sordu.

Aldığı cevap "Sen neye gülüyorsan…" olmuştu. Kahkahalar bir an boyunca yükseldi ve ardından hızla kesildi. Herkes birkaç soluk aldıktan sonra susmuştu. Bu gülüş, her zaman olduğu gibi yine başarmış olmanın gülüşü olmalıydı.

"Çocuğun eline tutuşturulmuş bir kibrit gibiydi" diye mırıldandı dalan gözleriyle Yüzbaşı. Sesi donuk ve tiksinti doluydu. "Bu kadar basit hale geldiğine inanmıyorum…"

Astsubay Kurt gerilmek üzere olan havayı bozmak için, "Nerede kesecektik Komutanım?" diye sordu.

"Anlamadım Oğuz" dedi Yüzbaşı."Eve döndüğümüzde bize kuzu kesecektiniz ya Komutanım."

"Kendi ellerinizle Komutanım" diye destekledi Astsubay Fuat.

"Öyle mi dedim Oğuz?""Evet Komutanım!""O zaman şimdi de Fuat deve kesecek diyorum.""Ama komutanım…" dedi Fuat.

Herkes yeni bir kahkaha krizine tutuldu. Sadece Fuat gülümsemekle yetiniyordu. Yüzbaşı'ysa gayet ciddiydi ve yüzünde tek bir tebessüm oluşmamıştı. Oğuz faturanın kendisine de kesilmemesi için kafasını çevirmiş gülüşünü eliyle saklamaya çalışıyordu. Çok geçmeden Yüzbaşı onun da cezasını kesecekti.

Sikorsky Ankara semalarına girdiğinde Oğuz'a döndü." Bütün malzemeleri Oğuz boşaltacak, elleyeni yakarım!" dedi. Yüzüne hınzır bir gülüş oturmuştu. Oğuz kurtulduğunu sanarak aptallık ettiğini geç de olsa anladı. Fuat'ın cezası ne kadar gerçek dışı da olsa kendi cezası bir hayli gerçekti. Gülüşmeler bitmeyince Yüzbaşı tekrar konuşmaya başlayarak sesleri kesti.

"Herkes duşunu alıp sivilleri giysin. Yemek sözümü tutayım. Belki bir kuzu olmayacak ama hepinizi doyurmaya yeterim. Bir saat sonra! Geç kalan geride kalandır, kimseyi beklemem."

Karaya ayak basarken son sözlerini söylemişti. Rapor biraz

ŞEYTANIN KURDU

Gürkan TEKİN

"Tüm bunlarla başa çıkmaya çalıştığı yetmez gibi bir de " Kimmiş piç kurusu? " diye yeniledi **OLEG.**
İçindeki ses "Benim, " diye haykırdı. "Benim piç kurusu. Yeter! "Öldür! Benim! "
"Sensin," dedi.

Karanlığın içinde, tüm karanlığı içine çekerek yanan parlak kızıl ateşin önüne kadar sürüklenmişti. Duyduğu sesin neden arttığını anladı. Ne olduğunu bilmese de konuşan şey bu olmalıydı ve şimdi ayaklarının dibine kadar gelmişti. Belki de o, bu tuhaf şeyin ayağına kadar gitmişti, bilmiyordu.
"Korktun mu?" dedi şey. Aslında korkunun ta kendisiydi. "Özgürce uçarken beni hiç özlemedin mi?" diye sordu.

Babam beni niye sevmiyor anne?" diye sorduğunda Cheslav henüz iki yaşındaydı. "Hiç öyle şey olur mu tırtılım," diyerek güldü. Cheslav tırtıl olmayı çok seviyordu. Annesine hep, "Ne zaman kelebek olucam anne?" diye sorsa da seviyordu…

Yine bir kurşun toprağa saplandı ve bu sefer gerçekten çok yakındı. Burnuna kadar gelen şey ölümle karışık barut kokusuydu. Görüşü sağlıklı bir atış yaptırmayacak kadar çok bulanmıştı.

Sevgilisinin gözlerinde bin kat derine indi. Önce birkaç iri toprak tanesinin yanından geçti. Uçuşan tozların ardında o ufak küçük metali görmek zorundaydı. Çok fazla toprak vardı. Zaman bir kelebek kadar hafifti. Birkaç toprak parçasını daha geçmeliydi. Zaman su gibi yumuşaktı. Birkaç toprak daha…"

9 789752 470675

ŞEYTANIN KURDU